

28 Μαΐου, 1993

[ΠΙΚΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]

I.B.S. LTD,

Εφεσεσίοντες,

v.

ΑΡΧΗΣ ΛΙΜΕΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8068)

5 Έφεση — Λόγοι έφεσης — Διατυπωμένοι με γενικότητα και ασάφεια και πλήρη έλλειψη αιτιολογίας, κατά παράβαση της Δ.35 θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας — Καθιστούν την έφεση εξ' υπαρχής άκυρη και ανύπαρκτη — Το ελάττωμα δεν μπορεί να θεραπευθεί με τροποποίηση των λόγων έφεσης, διότι δεν είναι δυνατό να υπάρξει τροποποίηση ανύπαρκτης διαδικασίας.

10 Οι λόγοι της παρούσας έφεσης ήσαν διατυπωμένοι με μεγάλη γενικότητα και ασάφεια και με παντελή έλλειψη οποιασδήποτε αιτιολογίας. (Οι πλήρεις λόγοι έφεσης παρατίθενται στην απόφαση του Δικαστηρίου). Με αίτησή τους οι εφεσεσίοντες ζήτησαν να τροποποιήσουν την ειδοποίηση έφεσής τους με την προσθήκη δέκα νέων λόγων έφεσης. Η εφεσιβλήτη έφερε ένσταση ισχυριζόμενη ότι δεν είναι δυνατόν να τροποποιηθεί ανύπαρκτη διαδικασία.

Αποφασίσθηκε ότι:

15 Εφόσον δεν υπήρχε συμμόρφωση με την Δ.35 θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, η διαδικασία έφεσης ήταν εξ' υπαρχής άκυρη και ανύπαρκτη. Κατά συνέπεια, δεν ήταν δυνατό να τροποποιηθεί ανύπαρκτη διαδικασία.

20 Η αίτηση και η έφεση απορρίφθηκαν χωρίς έξοδα, διότι δεν ζητήθηκαν.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Τύμβιος v. Λιβέρας (1991) 1 Α.Α.Δ. 615.

Kyriakides v. Kyriakides (1969) 1 C.L.R. 373.

Courtis (No.1) v. Iasonides (1972) 1 C.L.R. 56.

“Αλήθεια” Εκδοτική Εταιρεία Λτδ v. Κύρρη (1992) 1 Α.Α.Δ. 130.

Γρηγορίου v. Σταύρου (Αρ.1), (1992) 1 Α.Α.Δ. 237.

Αίτηση.

5

Αίτηση σε πολιτική έφεση με την οποία οι αιτητές - εφεσεϊόντες ζητούν να τροποποιήσουν την ειδοποίηση έφεσης τους με την προσθήκη 10 νέων λόγων έφεσης.

Γ. Τριανταφυλλίδης, για τους εφεσεϊόντες - αιτητές.

Ν. Παπαευσταθίου, για τους εφεσιβλητους - καθ'ών η αίτηση. 10

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Π. Αρτέμης, Δ.

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Οι Εφεσεϊόντες με αίτηση τους ημερ. 17.5.93 ζητούν άδεια του Δικαστηρίου που να τους επιτρέπει να τροποποιήσουν την ειδοποίηση έφεσης τους, που καταχωρήθηκε από άλλο δικηγόρο στις 10.3.90, με την προσθήκη 10 νέων λόγων έφεσης. 15

Οι Εφεσιβλητοι-Ενάγοντες έφεραν ένσταση στην πιό πάνω αίτηση προβάλλοντας το επιχείρημα ότι δεν υπάρχει έγκυρη ειδοποίηση έφεσης ενώπιον του Δικαστηρίου, γιατί δεν γίνεται επακριβής καθορισμός των λόγων της έφεσης, που είναι γενικοί και αόριστοι και χωρίς αιτιολογία, κατ' αντίθεση των προνοιών της Δ.35 θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Ως εκ τούτου εισηγούνται ότι το Δικαστήριο δεν μπορεί να δώσει την αιτούμενη άδεια γιατί δεν μπορεί να γίνει τροποποίηση ανύπαρκτης διαδικασίας. 20 25

Η Δ.35 θ.4 προνοεί μεταξύ άλλων τα ακόλουθα:

“...The notice shall also state all the grounds of appeal and set forth fully the reasons relied upon for the grounds stated ...”

Οι λόγοι έφεσης, όπως περιέχονται στην ειδοποίηση έφεσης ημερ. 10.3.90, είναι οι πιό κάτω: 30

- “(α) Η απόφαση του Πρωτοδίκου Δικαστηρίου εβασίσθη σε νομική παρερμηνεία και/ή είναι προϊόν πλάνης περί τον Νόμο.
- (β) Η απόφαση του Πρωτοδίκου Δικαστηρίου στηρίχθηκε επί εσφαλμένης πραγματικής βάσης και/ή είναι προϊόν πραγματικής παρερμηνείας και/ή πλάνης περί τα πράγματα.
- 5 (γ) Η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίχθηκε σε ευρήματα που δεν εδικαιολογούνται από την ενώπιον του Δικαστηρίου προσαχθείσα μαρτυρία.
- (δ) Η πρωτόδικη απόφαση είναι αντίθετη με την ουσία και το νομικό αποτέλεσμα της ενώπιον του Δικαστηρίου προσαχθείσας μαρτυρίας.
- 10 (ε) Τόσον η απόφαση που αφορά την αγωγή όσον και την ανταπαίτηση θα έπρεπε να εκδοθούν υπέρ των εναγομένων εάν το Δικαστήριο προσήγγιζε την μαρτυρία ορθά, σύμφωνα με τις υφιστάμενες νομικές αρχές και την Νομολογία.
- 15 (στ) Η απόφαση στερείται επαρκούς αιτιολογίας και/ή δεν συνάδει με τα ενώπιον του Δικαστηρίου τεθέντα αποδεικτικά στοιχεία, και/ή τα ευρήματα του Δικαστηρίου επί των διαφόρων σημείων είναι αντίθετα και/ή ασυμβίβαστα τόσον προς τα γεγονότα όσον και προς τις νομικές αρχές.
- 20 (ζ) Διαξευκτικώς και άνευ βλάβης το ποσό της επιδικασθείσας αποφάσεως εις βάρος των εφεσειόντων ήτο υπερβαλλόντως υψηλό και αδικαιολόγητο και/ή εσφαλμένο ενώ η απόρριψη της ανταπαίτησης των εφεσειόντων δεν δικαιολογείτο από την ενώπιον του Δικαστηρίου προσαχθείσαν μαρτυρία.”
- 25

Το Ανώτατο Δικαστήριο επελήφθη του ίδιου θέματος στην Πολ. Έφεση *Τύμβιος v. Αιβέρας*, (1991) 1 Α.Α.Δ. 615 και αφού έκαμε αναφορά στην μέχρι τότε νομολογία [*Kyriakides v. Kyriakides* (1969) 1 C.L.R. 373, *Courtis and Another (No.1) v. Iasonides* (1972) 1 C.L.R. 56] κατέληξε στο ακόλουθο συμπέρασμα:

30

“Αφού εξετάσαμε με προσοχή τους λόγους έφεσης που περιέχονται στην ειδοποίηση έφεσης στην υπό εκδίκαση υπόθεση, καταλήγουμε αβίαστα στο συμπέρασμα πως καμμιά αιτιολογία για τους λόγους αυτούς δεν υπάρχει στην ειδοποίηση. Οι λό-

35

γοι που αναφέρονται στην ειδοποίηση έφεσης είναι στην ουσία εκφρασμένοι με τον ίδιο περίπου ασαφή και γενικό τρόπο όπως και στην υπόθεση *Courtis* (ανωτέρω), με τη μόνη διαφορά ότι περιέχονται σε περισσότερες της μιάς παραγράφους. Ως εκ τούτου, καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως ενώπιον μας δεν υπάρχει ειδοποίηση έφεσης και η όλη διαδικασία είναι άκυρη.” 5

Οι αρχές που αναφέρθηκαν στην πιο πάνω απόφαση εφαρμόστηκαν και στις υποθέσεις “*Αλήθεια*” *Εκδοτική Εταιρεία Ατδ κ.α. v. Κύρη*, (1992) 1 Α.Α.Δ. 130 και *Γρηγορίου και Άλλοι v. Σταύρου και Άλλων (Αρ.1)*, (1992) 1 Α.Α.Δ. 237. Στην απόφαση στην υπόθεση “*Αλήθεια*” *Εκδοτική Εταιρεία Ατδ κ.α v. Κύρη* (πιο πάνω) το Δικαστήριο (την απόφαση έδωσε ο Πικής, Δ.) τόνισε ότι “...η εξουσία για τροποποίηση διαδικαστικού μέτρου περιορίζεται στις περιπτώσεις όπου το αντικείμενο της τροποποίησης (σε αυτή την περίπτωση η έφεση) είναι έγκυρο. Η τροποποίηση σκοπεί στην άρση διαπιστούμενης αντικανονικότητας ή την αναμόρφωση εγκύρου δικονομικού διαβήματος. Συνεπώς δεν παρέχεται πεδίο για τη διάσωση μέσω της τροποποίησης άκυρης έφεσης”. 10 15

Οι λόγοι έφεσης στην παρούσα περίπτωση είναι εκφρασμένοι με μεγάλη γενικότητα και ασάφεια και με παντελή έλλειψη οποιασδήποτε αιτιολογίας. Ο μόνος λόγος που ίσως θα μπορούσε ένας να επιχειρηματολογήσει πως ήταν δυνατόν να συμμορφώνεται με τις πρόνοιες της Δ.35 θ.4 είναι ο τελευταίος, που αναφέρει ότι οι επιδικασθείσες αποζημιώσεις ήταν υπερβολικά ψηλές. Τούτο όμως δυνατό να ισχυρε μόνο σε περίπτωση που η έφεση αφορούσε γενικές αποζημιώσεις. Στην περίπτωση αυτή οι αποζημιώσεις ήταν ειδικές και βασίζονταν στα πραγματικά ευρήματα του Δικαστηρίου. 20 25

Εφαρμόζοντας στην υπό κρίση υπόθεση τις νομικές αρχές στις οποίες αναφερθήκαμε, βρίσκουμε πως δεν υπάρχει συμμόρφωση με τη Δ.35 θ.4 και ως εκ τούτου η διαδικασία έφεσης ενώπιον μας είναι άκυρη και ανύπαρκτη. Έτσι, η αίτηση και κατά συνέπεια η έφεση απορρίπτονται. 30

Εφόσον οι Καθ' ων η Αίτηση-Εφεσίβλητοι έχουν δηλώσει στο Δικαστήριο ότι σε περίπτωση απόρριψης της αίτησης και της έφεσης δεν ζητούν έξοδα, δεν εκδίδουμε διάταγμα για έξοδα. 35

Η αίτηση και η έφεση απορρίπτονται χωρίς διαταγή για έξοδα.